

engelske Kul havde sagt, at 300 000 Kr. ikke vejede meget i Forhold til 7 Mill. Kr. en Gang for alle. Noget saadant har jeg overhovedet ikke sagt. Jeg har sagt, at overfor Besparelsesbudgettet, som jo omfatter 2½ Mill. Kr. aarlig — det er altsaa det Beløb, man skulde spare i Driften —, vejer 300 000 Kr. i Kulbesparelse ikke saa overmaade meget, og det mener jeg at have Ret til at sige, da det dog kun er 8—9 pCt. af den samlede Besparelse. Men hvorfra kommer den øvrige Besparelse? Jeg haaber, at man i Udvalget kan faa en nogenlunde nøjagtig Udredning af, hvorledes det Besparelsesbeløb paa i alt 2½ Mill. Kr. fremkommer; men der kan neppe være Tvivl om, at en meget væsentlig Del af denne Besparelse vil fremkomme som Besparelse i Lønudgifter. Og for det ærede Medlem Hr. Bjerring, som i sit første Foredrag slog stærkt paa Beskæftigelsesgraden, turde det i og for sig, forekommer det mig, være et Minus, at Besparselsen netop vil falde paa Kontoen Lønninger. Det synes jeg, at det ærede Medlem skulde hæfte sig noget mere ved end ved andre af de Ting, han fremkom med. Det ærede Medlem udtalte, at man skulde have troet, at det konservative Folkeparti i stærkere Grad, end det fik Udtryk i mine Udtalelser, vil være stemt for denne Bro af Hensyn til Næringslivet. Jeg forstaa ikke ganske det ærede Medlem. Jeg tror ikke, at det konservative Folkeparti paa noget Punkt undlader at tage økonomiske Hensyn, naar der er Tale om Projekter af den Art som det her foreliggende. Af Hensyn til Næringslivet at skride til Arbejder, som i sig selv ikke er forsvarlige, er en Vej, som man i høj Grad har været inde paa i de Aar, der er gaaet; det er en Vej, som er meget dyr, en Vej, som Partiet Venstre i sin Tid i høj Grad anbefalede; det er en Vej, som Partiet Venstre med sin Regering i Spidsen nu erkender, at man ikke magter, fordi det stiller alt for store Krav til Kapital. Derfor maa disse to Ting absolut holdes ude fra hinanden. Jeg maa altsaa i al Almindelighed mene, at det ærede Medlem Hr. Bjerrings Udtalelser om den Skepsis, den naturlige Skepsis, man bør nære overfor et Anlæg som det foreslaaede, ikke var berettigede.

Til det ærede Medlem Hr. Tange har jeg kun en enkelt lille Ting at sige. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem ganske har forstaaet mig, naar jeg ønsker at skaffe Pengene til det, Broen koster, uden at gøre Laan. Jeg har ikke tænkt mig, at Statsbudgettet maaske skulde bære den, det vil alle Dage være meget usikkert —

derom ved ingen noget —, hvorledes Budgettet vil stille sig om en 6—7 Aar. Men det, jeg i og for sig havde ønsket, var, at man, samtidig med at man vedtog dette Lovforslag, ad ekstraordinær Vej sikrede Staten Indkomster, som med nogenlunde Sandsynlighed vilde kunne give saa mange Penge, som Broens Bygning nu en Gang vil koste. Jeg har altsaa Indtrykket af, at det ærede Medlem ikke tror meget herpaa, men jeg vil dog længst muligt bevare Haabet om, at han ikke stiller sig helt afvisende overfor dette Projekt, og jeg vil ogsaa haabe, at den højtærede Minister, hvis Udtalelser paa dette Punkt, saa vidt jeg forstod, heller ikke var afgørende, heller ikke vil stille sig helt afvisende. Skal denne Tanke imidlertid føre til noget, maa man paa et givet Tidspunkt komme til at staa overfor en Forhandling med den højtærede Finansminister, idet man her ikke kommer uden om Skattespørgsmaal af en eller anden Art. Men i alt Fald — og derpaa var jeg i min korte Bemærkning i nogen Grad inde i Gaar — maa man komme til en Forhandling, enten direkte eller indirekte, med Finansministeren om hans Syn paa, hvorvidt det kan befrygtes, at Arbejder af saa stor Udstrækning som disse vil kunne faa nogen skadelig Indflydelse paa den danske Krone. I sidste Instans er dette Spørgsmaal for mig i Virkeligheden det afgørende, for dersom Udtalelser fra sagkyndig finansiel Side vil komme til at gaa ud paa, at et Anlæg som dette vil virke skadeligt, maa jeg erkende, at saa kan jeg ikke finde det rigtigt at udføre det. Men om dette Spørgsmaal, saa vel som om forskellige andre, haaber jeg, der vil blive god Tid til indgaaende Drøftelse.

Ogsaa jeg kan som tidligere Ordførere udtale min Tilfredshed med, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder gentagende har erklæret, at han vil stille sig meget velvilligt dels til Forhandling om de Spørgsmaal, der er rejst, dels til, saa vidt muligt, en Forhandling med sagkyndige, eventuelt sagkyndige, som ikke findes indenfor Statsbanernes Kreds. Naar saa denne forhaabentlig lidenskabsløse og grundige Forhandling er ført til Ende, faar man at se, hvilke Oplysninger der derigennem kommer frem, og er disse da af en saadan Art, at der er virkelig berettiget Grund til at tro, at de opstillede Beregninger er forsvarligt pessimistiske, om jeg saa maa sige, og man yderligere er kommet til den Overbevisning, at den danske Krone ikke kan skades gennem det, der her foretages,